

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 44/05-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júla 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť E. H., M., zastúpenej advokátkou Mgr. V. H., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 58/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 58/95 p o r u š i l základné právo E. H., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 58/95 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. E. H. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 180 000 Sk (slovom stoosemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. E. H. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 953 Sk (slovom sedemtisícdeväťstopäťdesiattri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne advokátky Mgr. V. H., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 17. marca 2005 č. k. I. ÚS 44/05-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. H., M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 58/95 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala 4. októbra 1995 na okresnom súde návrh proti odporcovi Dott. M. M., bytom T. (ďalej len „odporca“) na určenie otcovstva k jej maloletej dcére S. H. Sťažovateľka uviedla, že okresný súd do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu vykonal len dva úkony, a to výzvou zo 4. decembra 1995 uložil zloženie zálohy pre tlmočníka a výzvou z 25. marca 1996 vyžiadal predloženie rodného listu. Sťažovateľka sa v roku 1998 zaujímala o to, v akom štádiu vybavovania je jej vec. Na toto jej dožiadanie dostala písomnú odpoveď zo 16. marca 1998, v ktorej jej bolo oznámené, že konanie prebieha a bude ustanovený tlmočník na pretlmočenie dožiadania o výsluch odporcu. Na ďalšie dožiadanie sťažovateľky, ktorým žiadala o podanie informácie

o postupe okresného súdu, sťažovateľka nedostala žiadnu odpoveď. Dňa 8. novembra 2004 podala sťažovateľka predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“), na ktorú takisto do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nedostala žiadnu odpoveď.

Podľa názoru sťažovateľky aj napriek tomu, že v konaní ide o medzinárodný prvok, keďže odporca je občanom iného štátu, postup okresného súdu a jeho úkony, ktoré uskutočnil počas takmer 10 rokov, nezodpovedá primeranej lehote na prerokovanie veci. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že určenie otcovstva dieťaťa je veľmi citlivá a rozhodujúca skutočnosť v živote matky aj dieťaťa, a preto dlhodobé vedenie napadnutého konania je veľmi zaťažujúce pre jej psychiku, ako aj psychiku jej dieťaťa, dlhodobo žije v právnej neistote a spôsobuje jej to aj materiálnu ujmu, keďže sa stará o maloletú dcéru, ktorá od troch rokov trpí alergiou a stratou imunity, bez poberania výživného.

Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo E. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 58/95, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III. sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn 8 C 58/95 konal bez zbytočných prietahov.

3. E. H. priznáva finančné zadostučinenie v sume päťstotisíc slovenských korún, ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava III. je povinný uhradiť E. H. trovy právneho zastúpenia v sume devätnásťtisíc tristo slovenských korún, ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný

vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne, advokátke Mgr. V. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia“.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom JUDr. M. K., listom z 2. júna 2005 sp. zn. Spr. 3381/05 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 27. júna 2005.

2. 1. Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Vec napadla ešte na bývalý Okresný súd Bratislava – vidiek, ktorého agendu po jeho zrušení prevzal dňa 1. 1. 1997 Okresný súd Bratislava III.

Posledným úkonom súdu vo veci bola výzva navrhovateľky na zaplatenie súdneho poplatku 300,- Sk za podaný návrh na začatie konania, ktorý navrhovateľka zaplatila dňa 23. 3. 1998.

Vec prejednával a rozhodoval sudca JUDr. L. S., ktorý je od 1. 12. 2004 dočasne pridelený do 30. 6. 2005 na Krajský súd v Bratislave.

Opatrením predsedu súdu Spr. 3000/2005-5 zo dňa 21. 4. 2005 bolo v zmysle § 51 ods. 4 písm. a) Zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch prerozdelených 476 nevybavených vecí sudcu JUDr. S. z dôvodu jeho dočasného pridelenia na Krajský súd v Bratislave medzi sudcov občianskoprávneho úseku do ukončenia dočasného pridelenia dňom 1. 7. 2005, kedy JUDr. S. prevezme prerozdeľované veci ako zákonný sudca.

Uvedená vec bola pridelená sudkyňi JUDr. M. Z.

Na ústnom pojednávaní netrvám.“

2. 2. Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedla tieto podstatné skutočnosti:

„(...) Aj z Vyjadrenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 2. 6. 2005 vyplýva jeho nečinnosť v predmetnej veci sťažovateľky, ktorý ani na jej sťažnosť zo dňa 31. 10. 2004 doteraz vôbec neodpovedal.

Ďalej Vám oznamujem, že netrvám na verejnom ústnom pojednávaní v predmetnej veci – sťažovateľka súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Trovy právneho zastúpenia si uplatňujem (...)“.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 58/95:

Dňa 4. októbra 1995 podala sťažovateľka na bývalom Okresnom súde Bratislava - vidiek (ďalej len „súd“) žalobný návrh „o určenie otcovstva k maloletej S. H. a úpravu jej výchovy a výživy“ proti odporcovi. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 8 C 58/95.

Dňa 20. októbra 1995 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby bola sťažovateľka vyzvaná na oznámenie relevantných skutočností, adres svedkov a iných skutočností súvisiacich s predmetným súdnym konaním.

Dňa 7. novembra 1995 sťažovateľka odpovedala na výzvu súdu.

Dňa 4. decembra 1995 súd vyzval sťažovateľku, aby zložila zálohu pre tlmočníka v sume 2 000 Sk v lehote 15 dní od doručenia výzvy.

Dňa 16. decembra 1995 sťažovateľka zložila zálohu 2 000 Sk pre tlmočníka.

Dňa 25. marca 1996 zákonný sudca Mgr. L. S. uznesením ustanovil „Centrum pre MPOD a mládeže“ v B. za opatrovníka pre maloletú S. H. a vyzval sťažovateľku, aby zaslala súdu rodný list maloletej.

Dňa 24. apríla 1996 súd urgoval zaslanie rodného listu sťažovateľkou.

Dňa 11. júna 1996 sťažovateľka doručila súdu rodný list svojej dcéry S.

Dňa 1. januára 1997 agendu bývalého Okresného súdu Bratislava - vidiek prevzal Okresný súd Bratislava III.

Dňa 17. januára 1997 bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Mgr. I. H.

Dňa 22. decembra 1997 sťažovateľka urgovala konanie vo veci.

Dňa 16. marca 1998 konajúci sudca oznámil sťažovateľke, že vo veci „*bude ustanovený tlmočník na pretlmočenie dožiadania o výsluch odporcu v T.*“

Dňa 4. februára 1998 okresný súd uznesením vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh v sume 300 Sk v lehote 3 dní od doručenia uznesenia.

Dňa 23. marca 1998 sťažovateľka zaplatila súdny poplatok.

Dňa 3. januára 2002 sa sťažovateľka informovala „o priebehu súdneho konania“.

Dňa 31. októbra 2004 sťažovateľka podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov.

Dňa 9. mája 2005 bola vec pridelená na konanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. M. Z.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o určenie otcovstva a o výchovu a výživu maloletej vedenom pod sp. zn. 8 C 58/95, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o určenie otcovstva, o výchove a výžive maloletej, t. j. vec, ktorej povaha (ochrana záujmov maloletého dieťaťa) a význam pre sťažovateľku si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku)

a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 54/02, I. ÚS 194/03).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v konaní o určenie otcovstva a úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu, ktorého otec má trvalé bydlisko v zahraničí, môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiacej so zdĺhavejšou prípravou pojednávania a uskutočňovaním dožiadaní v cudzine. Dĺžka posudzovaného, takmer desať rokov trvajúceho konania však v danom prípade zjavne evidentne nebola závislá od zložitosti veci, ale, ako to bude v ďalšom vyhodnotené, od správania (postupu) okresného súdu.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Správanie sťažovateľky nemalo v podstate žiadny vplyv na postup okresného súdu a ani neovplyvnilo doterajšiu dĺžku neobyčajne zdĺhavého napadnutého konania. Sťažovateľka reagovala na výzvy okresného súdu a „*starala sa o svoje práva*“, keď vyčerpala aj právne prostriedky nápravy (urgencie, sťažnosť na zbytočné prieťahy).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný v podstate od nápadu veci na súd a okrem úkonov, ktoré sa spravidla vykonávajú na začiatku konania (výzva na zaplatenie súdnych poplatkov a pod.), nepreukázal vo veci relevantnú procesnú činnosť. Okresný súd teda počas takmer desiatich rokov vo veci nevykonával prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka vo veci určenia otcovstva, výchovy a výživy maloletej počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy, listiny a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu okresného súdu. Uvedenú nečinnosť nie je možné ospravedlniť skutočnosťami uvádzanými vo vyjadrení predsedu okresného súdu, pričom vec bolo potrebné posúdiť aj s ohľadom na jej povahu (rozhodovanie o úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu) a význam pre sťažovateľku. V tejto súvislosti ESLP už

zdôraznil, že ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť“, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (pozri H. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 8. júla 1987, § 85). Vzhľadom na uvedené kritériá potom obranu okresného súdu poukazujúceho na skutočnosť, že konajúci sudca mal „476 nevybavených vecí“, ktoré sa v roku 2005 prerozdělili medzi sudcov občianskoprávneho úseku tohto súdu z dôvodu personálnych zmien na okresnom súde, nemožno akceptovať. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne, ktoré vyplývajú z vyjadrenia predsedu okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení.

Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk, ktoré odôvodnila aj tým, že *„dlhodobé vedenie napadnutého konania je veľmi zaťažujúce pre jej psychiku ako aj psychiku jej dieťaťa, dlhodobo žije v právnej neistote a spôsobuje jej to aj materiálnu ujmu, keďže sa stará o maloletú dcéru, ktorá od troch rokov trpí alergiou a stratou imunity, bez poberania výživného“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu, ako aj na povahu veci a význam konanie pre sťažovateľku považuje za primerané vo výške 180 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 7 953 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za tri úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti z 28. februára 2005 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 27. júna 2005). Za tri úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena trikrát po 2 501 Sk a režijný paušál trikrát po 150 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 7 953 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2005